

"La natació mai no serà ben pagada"

El nedador sabadellenc David Meca estudia art dramàtic a Los Angeles, si bé entre classe i classe es dedica a competir en proves de 88 quilòmetres a mar oberta. Ha guanyat una medalla d'argent al Mundial de Perth tot i l'amenaça dels taurons blancs.

Es va fer conèixer fa dos mesos, amb el Campionat del Món de Perth (Austràlia), aconseguint la medalla d'argent en l'especialitat dels vint-i-cinc quilòmetres a mar oberta. Deixant de banda la duresa de la prova, David Meca (Sabadell, 1974) va ser notícia per la proesa aconseguida en unes aigües amenaçades fins al darrer moment pels taurons blancs, els indesitjables i terribles convidats de la festa que uns dies abans havien mutilat algun surfista. David Meca s'ha erigit en l'autèntic rei de la natació de la llarga distància. El seu impressionant currículum ens diu que fou campió de la Copa d'Europa dels vint-i-cinc quilòmetres i de la Copa del Món dels trenta quilòmetres els anys 1996 i 1997. El nedador del Club Natació Sabadell compagina la tasca esportiva amb la interpretació dramàtica, ofici que aprèn a la University of South California, situada a Hollywood, meca del cinema mundial. Admirador del director espanyol Pedro Almodóvar, de l'actor Robert de Niro i de l'actriu Susan Sarandon, enguany David Meca torna a anar al capdavant de la classificació mundial de la seva modalitat, després d'haver guanyat quatre de les cinc proves en què ha participat, una de les quals consistia a nedar vuitanta-vuit quilòmetres seguits entre Hernandarias i Paraná, a l'Argentina. Les aigües de l'Amazones, del Nil, del canal de Suez o de Macedònia són testimoni de les evolucions d'un nedador de pel·lícula.

—*La natació de llarga distància és una pràctica força desconeguda als Països Catalans. Et sents un pioner d'aquesta especialitat a casa nostra?*

—Sí, tot i que vull recordar que ja fa deu o quinze anys que hi ha gent que hi practica aquesta modalitat, però suposo que ha calgut la medalla d'argent a Perth perquè hagi sortit aquest esclat col·lectiu.

—*Perquè ens en fem una idea, la prova de vint-i-cinc quilòmetres a mar oberta seria l'equivalent a la maratò atlètica?*

—Em penso que no, perquè els millors d'una maratò triguen unes dues hores i escaig a fer-la i, en canvi, nosaltres passem unes cinc hores nedant. En tot cas, es podria comparar amb dues maratons juntes. És clar que l'aigua tampoc no és el medi natural de l'home, que hi ha de transportar tot el pes només a força de braços.

—*Quina és la teva distància preferida?*

—Sempre he dit que em sentia còmode en les proves de trenta quilòmetres, que duren entre cinc hores i sis, però darrerament he provat coses noves, proves de seixanta quilòmetres i fins i tot de vuitanta-vuit quilòmetres —divuit, dinou hores— i la veritat és que m'han anat força bé.

—*La prova de vuitanta-vuit quilòmetres deu ser la distància màxima en natació?*

—Sí, és la més llarga de la història. Fou una experiència única. Vaig sortir de l'aigua amb tot el cos inflammat i des de l'hotel, amb cinc bosses de gel sobre el cos, vaig trucar a casa perquè sempre em recordessin que mai més no tornés a fer aquesta cursa. Però avui ja no em recordo de la part pitjor i potser ara hi tornaria.

—*Vas tenir dificultats amb la Federació Internacional quan vas competir en proves professionals. Com s'entén això?*

—Va ser l'any passat. La Federació Internacional de Natació (FINA) no ens deixava participar en curses professionals —recordem que les curses de natació no són professionals. No ens van dir res i tots els qui vam assistir a un campionat professional, a l'Argentina, vam ser automàticament sancionats. Vam recór-

"En acabar la prova de 88 quilòmetres, vaig sortir de l'aigua amb tot el cos inflammat, i des de l'hotel, amb cinc bosses de gel a sobre, vaig trucar a casa perquè sempre em recordessin que mai més no tornés a fer aquesta cursa."

rer als tribunals i al final ens han acabat donant la raó.

—*La natació de llarga distància serà prova olímpica ben aviat?*

—Sí, sembla que a Atenes 2004. És per això que ens van sancionar, perquè esgrimien que, si assistíem a certàmens professionals, seria més difícil que la nostra modalitat fos olímpica. Van abolir del tot la professionalització. Encara hi ha curses professionals, però és campió del món qui la FINA diu i, per tant, no pot ser professional.

—*Al darrer Campionat del Món de Perth (Austràlia) hi va haver una autèntica psicosi pels taurons blancs. Poca broma, oi?*

—Va ser una mala jugada, sobretot per a la meva família i els amics, i per a mi, és clar! Dos mesos abans de començar el Mundial van aparèixer taurons blancs a l'indret on s'havia de fer la prova. Es van menjar les cames d'alguns surfistes. Amb això l'organització va prendre tot de mesures de seguretat, amb càmeres submarines, barques i helicòpters. No va passar res, però encara dos dies abans de la prova es veien aletes de tauró a l'aigua.

—*A les proves en què has participat et deus haver trobat amb tot d'aventures i perills. Per exemple, piranyes a l'Amazones...*

—Sí, és un lloc perillós, però on es va fer la prova ja era a tocar de l'Argentina, i aquí les piranyes ja no hi arriben en grup, tot i que te'ns pots trobar alguna de perduda acompanyant una altra espècie, les *tabenetas*, a les quals també agrada molt la carn...

—*I el Nil tampoc no deu ser tan net...*

—No, gens ni mica. Va ser una prova molt fumuda pel grau de contaminació de l'aigua; fins i tot hi ha una mena de cuc que es fica a la pell i és molt perillós. Abans d'anar a aquesta competició cal preparar-se molt bé i vacunar-se, és clar.

—*Quantes hores t'entrenes el dia?*

—De sis a set.

—*I com ho fas per recuperar forces mentre fas vuitanta-vuit quilòmetres?*

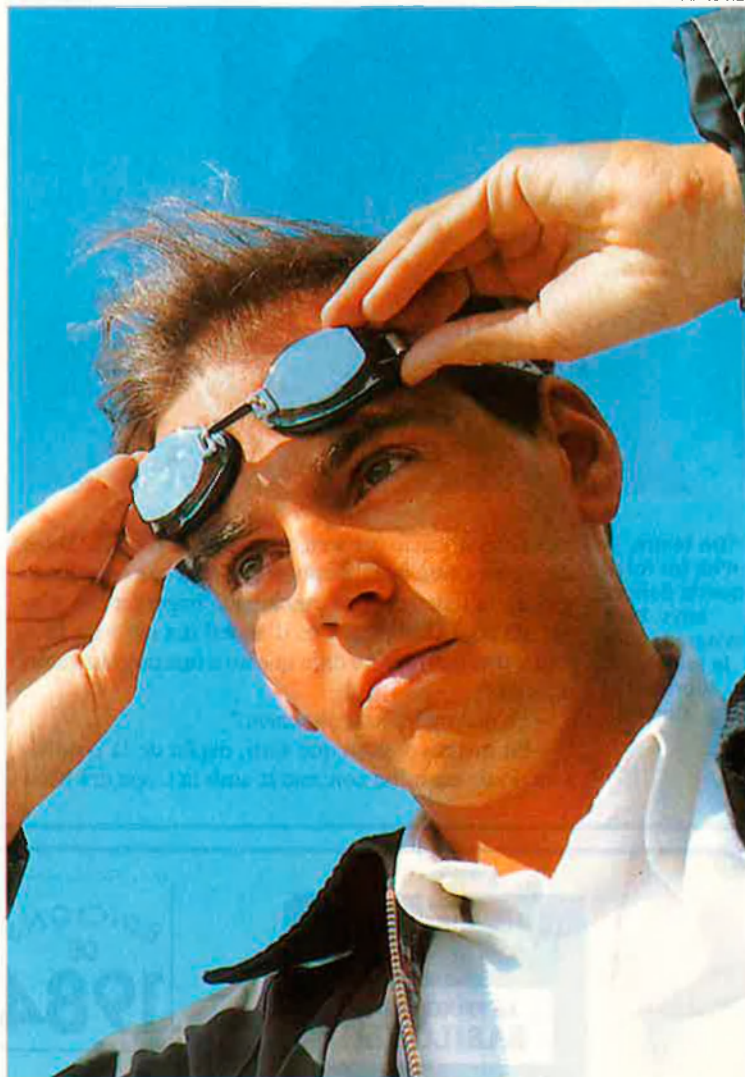
—Tenim unes begudes isotòniques preparades que ens subministra l'entrenador, el qual ens segueix amb barca a un metre de distància. Són begudes molt concentrades en hidrats de carboni i en calories. L'entrenador te'n dóna amb un got, ho agafes fent una braçada i t'ho beus tot nedant. Pensa que si t'agafes a la barca quedes desqualificat.

—*No sou professionals, però hi ha premis econòmics. T'hi guanyes bé la vida fent aquestes curses tan llargues?*

—No pas tant com voldríem. La natació mai no serà un esport ben pagat. És clar que no ho fem pels diners, segur que no. Si hagués començat a treballar quan vaig començar a nadar, ara tindria més diners que no els que he fets amb aquest esport.

—*La decepció més gran de la teva vida fou de no classificar-te per als Jocs Olímpics de Barcelona?*

—Va ser un cop fort, perquè era al meu país i havia guanyat el campionat d'estiu d'Espanya de 400 i 500 metres. Però és que a Atlanta vaig tornar a quedar a les portes. Llavors els entrenadors em van dir que encara

era massa jove i que havia d'estar millor preparat. En aquell moment em vaig decidir passar a la llarga distància i tot em va començar a sortir bé. Si la Federació Espanyola em dóna suport continuaré nedant i espero ser a Atenes d'aquí a sis anys.

—*Als Estats Units hi ha més oportunitats per als esportistes que no pas a Catalunya?*

—Jo vaig anar-hi pels estudis, perquè volia estudiar art dramàtic en una universitat de Los Angeles i obrir-me les portes dels altres països, i, és clar, el primer pas era aprendre l'anglès a la perfecció. Ara bé, quant a la natació no crec que faci gens de falta, anar als Estats Units, perquè a Catalunya hi ha bons entrenadors i bones instal·lacions. El meu cas s'explica perquè no volia deixar els estudis, i a casa nostra és molt difícil de compaginar estudis i natació, a diferència del que passa als Estats Units.

—*D'on et ve aquesta vocació d'actor?*

—Quan era jove, als tretze anys, vaig fer algun anunci publicitari per televisió i em va agradar aquest món. Ho vaig fer fins als divuit, just abans d'anar-me'n als Estats Units. Aquest any em van proposar de fer una pel·lícula a Espanya, però coincidí amb la meva pri-

"Dos mesos abans de començar el Mundial van aparèixer taurons blancs a l'indret on s'havia de fer la prova. Es van menjar les cames d'alguns surfistes. No va passar res, però encara dos dies abans de la prova es veien aletes de tauró a l'aigua."

MARC VILA

"De teatre, ja n'he fet força aquests darrers anys. Però m'agrada més la televisió i, sobretot, el cinema."

mera classificació per a un campionat d'Europa. Totes dues coses eren incompatibles i, si deia que no al campionat, la federació em sancionava impedit-me d'anar als Jocs Olímpics. Des d'aquell dia em vaig prometre que mai més no diria que no a una proposta com aquella.

—*En què treballes actualment?*

—En qualsevol cosa que surti, depèn de la productora. Però ara m'he concentrat amb la Copa del Món

de natació de llarga distància i he deixat estar força l'actuació.

—*Coneixes Hollywood?*

—M'hi estic a cinc minuts! No és pas com m'imaginava. És un carrer molt vell i brut sense res d'especial.

—*Quins objectius t'has marcat en aquest camp?*

—Treballar i treballar.

—*Un tòpic: cinema, teatre o televisió?*

—De teatre, ja n'he fet força aquests darrers anys. El meu contracte amb la Universitat, que em dona la beca d'estudis i d'entrenament, no em permetia de guanyar diners fent teatre, i a més els assaigs i tot això eren de mal compaginar amb l'esport. Ho vaig deixar estar. Però m'agrada més la televisió i, sobretot, el cinema.

—*Amèrica encara és la terra dels somnis que no t'ofereix Europa?*

—Els tenen superproduccions, però no crec que Hollywood sigui la meta final. La meua idea és que, com en més països pugui treballar, millor.

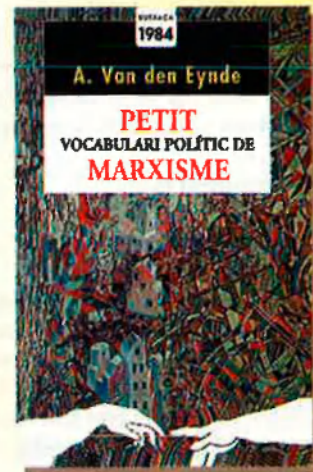
—*Tornaràs a Catalunya?*

—Sí, m'estic als Estats Units temporalment, adquirint coneixements... però tornaré. Vaig anar a Amèrica per dos mesos i ja fa cinc anys que hi sóc. M'agrada i és per això que no m'he fixat cap data límit.

Jordi Finestres

EDICIONS
DE
1984

La princesa de Babilònia

Voltaire

Butxaca 1984, núm. 19

190 pàgs. 995 ptes.

Edició de Costa/Wolth

Aquest conte espaterrant és un viatge rodó per l'espai i pel temps que va integrant en una ruta perfectament programada els múltiples mòbils del patriarca de les llums. La història plasmada en el conte té un doble final feliç a Sevilla i a Babilònia.

Petit vocabulari polític de marxisme

A. Van den Eynde

Butxaca 1984, núm. 20

160 pàgs. 950 ptes.

El llenguatge polític és un instrument que es desgasta i es deforma molt amb l'ús. Potser és perquè les paraules emprades en política van associades a les nostres aspiracions col·lectives més urgents.